
 Imreh András

NEM ÚGY VAN MOST, MINT VOLT RÉGEN

Nincs nótám – nem is nagyon ismerek –, mi nem nótáztunk otthon, füttyültünk legföljebb, azt is csak néhanapján, veszekedés után, mosogatás közben, fürdéshez készülődve, Rossinit, Simon & Garfunkelt, ha jó volt a kedvünk, Piafot, ha szomorkás, és névnapozni se névnapoztunk, mulatni meg, az sose ment, nem is igen próbáltuk, Húzd rá, cigány – ki nem jönne a számon, esetleg Elnézést, eljátszaná azt, hogy... belátom, nem épp adekvát módszer, meg hát amúgy is épp arról van szó, hogy nemigen tudnék nótát kérni tőle, egyszóval elvértve ünnepeltünk (hogyan! egy olyan csöpp családban!), legénybúcsú pl. föl sem merült, aztán mégis alakult valami: apámmal ültünk a menzán, a Duna fölött, ha nincs tele a szája, tán a Figarót füttyülte volna, vagy a Szentivánéjit, de nem a nászindulót, abban mi a pláne, és, mondom, végképp nem valami nótát,

de ez most nagyon szép,
 amit most játszotok, nagyon tetszik, bármeddig elhallgatnám ezt a hüppögést,
 ezt a brummogást, abba ne hagyjátok, húzzátok még, ha kérhetem,
 és ha nem bánjátok, hogy én csak álldogálok itt, támasztom az ajtófélfát,
 nem táncolok, nem énekelek, nem verem a taktust.

FEHÉRRÉPA

Kőleveszöldség.
 Fakó, fás,
 földízű

felnőttétel.
 Nő, lefelé,
 petrezselyem

mostoha fallosza.
 Úgy fehér,
 ahogy a sárga sárga.

A föld alatt,
a súlyos, sötét föld alatt,
a gazban, az aljban

lapuló koszos
gyökér
gyökér,

függélyes
göcsös
kígyó,

címerállatunk.

Karafiáth Orsolya

BESTIÁRIUM: A RÉT

Ne hidd, hogy együgyű. Az ösztöne
véletlenül se csalja meg a méhet.
Értékeli, ahogy feszülve nyúlik
a könnyű test, ellentartván a szélnek.

Pazarlod mézed – ezt hallom felőle.
Leleplezhetne; rossz vagyok virágnak.
Bár itt mindent zsigerből ismerek.
A lusta hervadást. Roppanva: szárat.

A Napra nyílni! Ezt is. Illatot!
S a görcsöt, hogy „a földhöz tartsd magad”.
Holott a földet kérni nem lehet.
Az elhaló gyökérhez is tapad.

A méh is játszik csak, fullánkja pontos.
„A mérget bírod-e?” „Bírom, bizony!”
Hisztéria a vérben, láng a bőrön.
De rögvest csillapul a fájdalom.

Túrázók jönnek. Nem látják a dermedt
lüktetést, egy szál magam a réten.
Lassan minden növényt csokorba szednek.
Megrezdülök, hogy egyikük kitépjen.